

ПЕТРА ПАВЛОВИЋ

Одељење IЗ

Филолошка гимназија у Београду

Ментор: др Катарина Вучић, професор књижевности

Нема су поља преорана

тело нараста и клупча се издахом

назад у неупадљивост

међу спрженим чађавим зеленилом

и препланулим мислима

што шире буктињу

подивљали коров

у избијању на уста

буши невешто крпљену кожу

извија се дуж кичмених брежуљака

сунча се на пропланцима

борбених рамена

и изазива ерозију

испресецани поглед

кроз замршено корење

које упија све олује

и последње гори
буди страховити стид
обесно га вучем,
жилава тврдоглавост идентитета
вешто се опире

рука ми је заривена дубоко
у пресушену земљу
пламен нападним пољупцем
присваја бујно биље
моје простране ливаде

чврсто се држим за корење
док коров избија на уши
гмиже по удовима
и оставља жмарце за собом,
пење се уз грло
плови језиком и гланца зубе

тело нараста
ширењем избацује
бодљикаве гранчице на уста
облаци сиве
на очи ми навиру сузе

од подмуклог дима

угашеног гнева ватре

тело се клупча

назад у спокој

међу озеленелим травкама

сањиви тајац влада

мојом бујном ливадом мисли,

нема су поља преорана.